

Csodálatos ifjúság

Nyári idill

A maga módján még Matthäus bácsikám is örült, amikor viszontlátott. Ha egy fiatalember néhány esztendőit idegenben tölt, majd egy napon tisztos férfiúként hazatér, még a leggyanakvóbb rokonok is rámosolyognak, és derűsen rázzák meg a kezét.

A barna kis bőrönd, melyben javaimat őriztem, még egészen új volt, jó zárral és pompás szíjjal volt ellátva. Két tiszta öltönyt, megfelelő mennyiségű fehérneműt, egy pár új csizmát, néhány könyvet és fotográfiát, két szép pipát és egy revolvert tartalmazott. Ezenkívül magammal vittem hegedűmet meg egy apróságokkal megrakott háztizsákot, két kalapot, egy sétapálcát és egy esernyőt, egy könnyű kabátot meg egy pár kalucsnit; csupa új és tartós portéka, ráadásul mellzsebembe varrva kétszáz márka megtakarított pénz és egy levél is lapult, melyben őszre jó külföldi munkát ígértek. Nos, hosszú vándoridő után ezzel a felszereléssel úriemberként tértem vissza szülőföldemre, amit félénk, anyaszomorító gyerekként hagytam magam mögött.

A vonat komótosan, kanyarogva zakatolt lefelé a dombról, és az alatt fekvő városka házai, utcái, folyója és kertjei minden kanyarulat után egyre közelebbé és kivehetőbbé váltak. Egyszer csak meg tudtam különböztetni a háztetőket; kiválasztottam az ismerősöket, aztán az ablakokat is megszámlálhattam, és felismertem a kéményeket is, és miközben a völgyből a gyermekkor, a ka-

maszidó és megannyi káprázatos honi emlék érzése gomolygott felém, olvadozni kezdett bennem a hazatérés gőgös érzése meg a vágy, hogy imponáljak a helybélieknek, és e gőgös érzés helyét háládatos ámulat foglalta el. Az évek során elhalványuló honvágy most, az utolsó fertályóra alatt hatalmas erővel tört fel bennem; a sínek mentén minden rekettyebokor és minden ismerős kertkerítés furamód meghitté vált, én pedig bocsánatot kértem tőlük, amiért ilyen sokáig nem gondoltam rájuk, és nélkülöztem őket.

Amikor a vonat elrobogott a kertünk mellett, a régi ház legfelső ablakában valaki egy nagy zsebkendővel integetett – az apám lehetett. A verandán anyám állt, meg a szolgálólány, kendőt lebegtettek ők is, a legmagasabb kéményből a kávé alatt ropogó tűz könnyű, kék füstje kúszott a meleg légből a városka fölé. Hát ez itt most már mind megint az enyém, rám vár, és szívélyesen üdvözl.

Az állomáson az öreg, szakállas vasutas ugyanolyan izgatottan szaladgált fel alá, mint régen, igyekezett elhessegetni az embereket a vágány mellől; a tömegben megpillantottam nővérem és öcsém fürkésző tekintetét. Öcsém kihozta gyerekkorunk büszkeségét, a kis kordét. Rátettük a bőröndöt meg a hátizsákot, Fritz húzta, én pedig nővéremmel a nyomába szegődtem. Nővérem kifogásolta, hogy hajamat rövidre nyíráttam, bajuszomat viszont csinosnak, új bőröndömet pedig igen finom darabnak találta. Nevetgélünk, egymás szemébe nézünk, időnként megfognak egymás kezét, és odabiccentetünk Fritznek, aki előttünk húzta a kis kordét, és közben néha hátrafordult. Olyan magas volt, mint én, de megembere sedett. Ahogy baktatott előttünk, eszembe ötlött, hogy amikor kicsi volt, sokat veszekedtünk, néhányszor alaposan elnás pángoltam; föltűnt gyermekarca, sértett vagy

szomorú ábrázata, és most újra éreztem azt a megbánást, amit akkoriban is mindig éreztem, mihelyt elpárolgott a haragom. És most Fritz délcegen, felnőttesen haladt előttünk, és szőke pihék sarjadtak az állán.

Végigmentünk a cseresznyefák és a madárberkenyebokrok mentén, elhagytuk a felső gyaloghídat, elballagtunk egy új bolt és sok régi, változatlan állapotban megmaradt ház mellett. Aztán elérkeztünk a híd sarkához, és mint mindig, most is ott állt az atyai ház nyitott ablakival, melyeken át hallottam papagájunk énekét; az emlékektől és az örömtől hevesen kalapálni kezdett a szívem. A hűs, sötét kapubejáraton és a nagy kőkapun át beléptem a házba, felszaladtam a lépcsőn – apám elém sietett. Megcsókolt, elmosolyodott, megveregette a vállam, aztán kézen fogott, szótlanul felvitt az emeleti folyosójához, ahol anyám várt rám, és átölelt.

Sietve megjelent Christine, a szobalány is, kezet nyújtott, majd a lakószobában, ahol gőzölgött a kávé, üdvözöltem Pollyt, a papagájt is. Azonnal rám ismert, kalickája tetejéről az ujjamra repült, és lehajtotta szép, szürke fejét, hogy megsimogassam. A szobát frissen tapétázták, egyébként minden a régi volt, a nagyszülők portréitól és az üveges szekrénytől kezdve a régmódi, lila virágokkal festett állóóráig. A csészék már a terített asztalon várokoztak, az enyémben egy kis rezedacsokor díszelgett; kivettem, és a gomblyukamba tűztem.

Szemben ültem anyámmal, rám nézett, kalácsot tett elém, és intett, ne beszéljek, egyem inkább, miközben ő csak kérdezgetett, nekem pedig válaszolnom kellett. Apám hallgatott, végigsimította ősz szakállát, és szemüvege mögül barátságos, fürkésző tekintettel nézett rám. Miközben túlzott szerénység nélkül beszámoltam élményeimről, tetteimről és sikereimről, bizvást éreztem, hogy mindent ennek a két embernek köszönhetek.

Ezen az első napon az atyai házon kívül semmire sem voltam kíváncsi. Épp elég időm volt minden egyébre másnap meg azután. Így hát a kávézás után végigjártuk a szobákat, a konyhát, a folyosókat és a hálókamrákat, és szinte még most is minden olyan volt, mint egykoron, és némely szembeötlő újdonság a többieknek ugyancsak ódonnak és természetesnek tűnt fel, és azon vitatkoztak, vajon nem volt-e már ott a régi időkben is.

A borostyánnal benőtt kőfal mellett elterülő, lankás kis kertben a délutáni napfény úgy ragyogott a szikrázó ösvényekre és cseppkőszegélyre, a félig megtelt vízgyűjtő hordóra és a pompás színekben tündöklő virágágásokra, hogy csak úgy kacagott minden. Letelepedtünk a veranda kényelmes székeibe; a pipacserje nagy, áttetsző levelein melegen és világító zölden tűzött át a napfény, néhány kósza méh fáradtan zümmögött, aztán mámorosan tovaszállt. Apám hálát adván hazatérésemért fedetlen fővel elmondott egy miatyánkot; csöndesen álltunk, összekulcsolt kézzel, s bár a szokatlan ünnepélyesség kissé feszélyezett, örömmel hallgattam a régi, szent szavakat, és háládatos lélekkel mondtam ki én is az áment.

Apám ezután visszavonult dolgozószobájába, testvéreim is szétszéledtek, egyedül maradtam hát anyámmal az asztalnál. Régóta vártam erre a pillanatra, jóllehet rettegtem is tőle. Mert ugyan hazatérésemnek mindenki örült, és szívélyesen fogadtak, életem az elmúlt években közel sem volt makulátlan.

Anyám szép, meleg szemével rám nézett, az arcomat fűrkészte, és talán azon tűnődött, mit is mondjon, mi felől kérdezősködjék. Zavaromban az ujjaimat tördeltem, és felkészültem az egzaminálásra, ami összességében nem végződhetett volna éppenséggel dicstelenül, részleteit tekintve viszont ugyancsak szégyenletesen alakult volna.

Egy ideig nyugodtan a szemembe nézett, aztán finom kis kezébe vette a kezemet.

– Azért imádkozol még néha? – kérdezte halkán.

– Újabban már nem – vallottam meg kényszeredetten, mire kissé aggódó tekintettel nézett rám.

– Majd újra hozzászoksz – jegyezte meg aztán.

– Lehet – feleltem.

Elhallgatott, végül megkérdezte:

– De azért tisztességes ember lesz belőled?

Erre igennel válaszolhattam. Ő azonban, ahelyett, hogy kérdésekkel kínzott volna, megsimogatta a kezemet, és megértően bólintott, mintha bíznék bennem. Aztán a ruhám és a fehérneműm felől érdeklődött, ugyanis az elmúlt két évben önellátó voltam, és semmit se küldtem haza mosásra vagy foltozásra.

– Holnap majd mindent végignézzünk – mondta anyám, miután mindent bevallottam, és ezzel véget ért a kérdezősködés.

Nem sokkal ezután nővérem bekísért a házba. A tisztaszobában leült a zongorához, elővette az egykori kottákat, melyeket régóta nem hallottam, nem énekeltem, és mégsem felejtettem el őket. Schubert- és Schumann-dalokat énekelünk, aztán előkerestük a *Silchert*, a német és a külföldi népdalokat, mígnem elérkezett a vacsora ideje. Nővérem megterítette az asztalt, miközben én a papagájjal cseverésztem; hím volt, bár Pollynak hívták. Tudott néhány szót, utánozta a hangunkat, nevetésünket, és mindegyikünkkel különös, pontosan betartott barátsági fokon érintkezett. A legszorosabb szálak apámhoz fűzték, neki mindent megengedett, aztán öcsém következett, utána anyám, aztán jöttem én, végül a nővérem, akit nem fogadott teljesen a bizalmába.

Polly volt az egyetlen állat a házban, és már húsz éve úgy élt velünk, mint egy gyerek. Szerette a társalgást,

a nevetést és a zenét, de nem a közvetlen közelében. Ha egyedül volt, és a szomszédos szobában élénk társalgás zajlott, feszülten figyelt, beszélt, és a maga jószágos, gúnyos módján nevetett. Néha pedig, ha senki sem figyelt rá, és magányosan gubbasztott kis létráján, csönd honolt, és a nap melegen besütött a szobába, mély, kellemes hangon elkezdte dicsérni az életet és az Urat, fuvolára emlékeztető hangja ünnepélyesen, melegen és bensőségesen csengett, mint egy magányosan játszó gyermek önfelelt éneklése.

A vacsora után egy félóráig a kertet öntöztem, és amikor vizesen és piszkosan visszamentem a házba, a folyosóról egy ismerős lányhangra lettem figyelmes. Sebtében megtöröltem a kezem a zsebkendőmben, beléptem, és megpillantottam egy lila ruhás, széles szalmakalapos, sudár, szép lányt, és amikor felállt, rám nézett, és kezet nyújtott, megismertem: Helene Kurz volt, nővérem barátnője, akibe régebben szerelmes voltam.

– Hát megismer még? – kérdeztem pajkosan.

– Lotte említette, hogy hazajött – felelte barátságosan. Jobban örültem volna, ha egyszerűen csak annyit mond, hogy igen. Megnőtt és megszépült, s mivel nem tudtam mit mondani, az ablakhoz léptem, a virágokhoz, miközben ő anyámmal és Lottéval beszélgetett.

Az utat néztem, ujjaim a muskátli leveleivel játszottak, gondolataim elkalandoztak. Egy kékes-hideg téli estén magas égerbokrok közt korcsolyáztam a folyó jegén, és bátortalan félkörívekben távolról követtem egy lányt, aki még nem tudott rendesen korcsolyázni, és egy barátnője vezette kézen fogva.

Hangja most sokkal teltebb és mélyebb volt, mint akkor, szinte mellettem állt, mégis, mintha idegen lett volna; ifjú hölgy lett belőle, úgy éreztem, nem vagyok vele azonos rangú és korú, sőt, mintha még mindig csak ti-

zenőt éves volnék. Amikor elment, kezet nyújtottam neki, és fölöslegesen, szinte nevetségesen mélyen meghajoltam, és így szóltam:

– Jó éjszakát, Kurz kisasszony.

– Újra itthon van? – kérdeztem, miután elment.

– Hol lenne másutt? – felelte Lotte, én pedig nem akartam tovább faggatózni.

Pontosan tíz órakor bezárták a házat, és a szülők lefeküdtek. Amikor apám megcsókolt, átkarolta a vállam, és halkán így szólt: – Jó, hogy hazajöttél. Te is örülsz?

Mindenki nyugovóra tért, a szolgálólány is elköszönt már korábban, kinyílt még néhány ajtó, aztán az éjszaka csöndje telepedett a házra.

Már korábban kikészítettem magamnak egy korsó sört, lehűtöttem, most szobámban az asztalra tettem, és mivel a lakószobákban nem volt szabad dohányozni, most megtömtem a pipámat, és rágyújtottam. Szobám mindkét ablaka a sötét, csendes udvarra nyílt, ahonnan kőlépcső vezetett hegynek fel a kertbe. Odafönt feketén meredeztek a fenyők az ég felé, fölöttük csillagok ragyogtak.

Több mint egy óráig fennmaradtam még, elnéztem, amint lámpásom körül éjszakai lepkék röpdösnek, és lassan a nyitott ablak felé eregettem a pipám füstjét. Hosszú, csendes menetben vonult el lelkem előtt régi otthoni és gyerekkori éveim számtalan képe – a hatalmas, néma sereg ragyogva vonult fel, majd tovatűnt, mint hullám a tó vizén.

Reggel a legjobb öltönyömet vettem fel, hogy elnyerjem szülővárosom és a sok régi ismerős tetszését, és látható bizonyítékkal szolgáljak, hogy lám-lám, jól megy a sorom, és nem szegény ördöggént tértem haza. Keskeny kis völgyünk fölött kéken ragyogott a nyári nap ege, a fehér utakon némi por kavargott, a szomszédos posta

előtt erdei falvakból érkezett küldöncök kocsijai várakoztak, az utcán gyerekek golyóztak és rongylabdával játszottak.

Az ódon kőhíd, a városka legrégebbi építménye felé indultam. Megszemléltem a gótikus kis hídkápolnát, ami mellett régebben számtalanszor elhaladtam, aztán neki-dőltem a mellvédfalnak, és mindkét irányban elnéztem a zöld vizű, sebes folyót. Eltűnt a kellemes, régi malom, melynek oromfalára fehér kereket festettek, helyén új, nagy téglapüvel állt, egyébként semmi más nem változott, és mint régen, most is rengeteg liba és kacsa úszkált a vízen és totyogott a parton.

A híd túloldalán talákoztam az első ismerőssel, egy iskolatársammal, akiből cserzővarga lett. Rikító, narancssárga kötényt viselt, bizonytalan, kutakodó tekintettel nézett rám, mintha nem ismert volna meg. Derűsen felé biccentettem, és komótosan továbbballagtam, ő pedig hosszasan nézett utánam, és azon törte a fejét, vajon ki a csuda lehetek. Műhelye ablakán át üdvözöltem a rézművest, akinek gyönyörű ősz szakállája volt, aztán beugrottam az esztergályoshoz; surrogott az esztergapad kerekének meghajtó húrja, a mester pedig megkínált egy csipet dohánnal. Aztán a piactérre értem, ahol a nagy kút és a meghitt városházacsarnok fogadott. Ott volt a könyvkereskedő üzlete is, s bár az öregúr évekkel ezelőtt rossz híremet költötte, mert megrendeltem nála Heine műveit, mégiscsak betértem hozzá, és vettem egy ceruzát meg egy képes levelezőlapot. Alig néhány lépésnyire az iskola épületei álltak; elmenvén mellettük szemügyre vettem az ódon oskolát, a kapuban megcsapott az ismerős, riasztó iskolaszag, aztán fellelegezve továbbmenekültem a templom és a paplak felé.

Miután bebarangoltam még néhány kis utcát, és megborotváltattam magam a borbélynál, tíz óra lett, ideje

volt hát meglátogatnom Matthäus bácsikámat. Átmentem az impozáns udvaron, beléptem a szép házba, a hűvös folyosón leporoltam a nadrágomat, és bekopogtam a lakószobába. Odabent a néni és a két lány varrt, a nagybácsi már lement az üzletbe. A házban mindenütt tiszta, ódon, takaros szellem uralkodott, minden kissé szigorúnak tűnt, hasznosságelv uralkodott, mégis derűs és meghitt hangulatot árasztott. El sem mondható, mennyit söprögettek, törülgettek, mostak, varrtak, horgoltak és fontak itt örökösen, a lányoknak mégis maradt idejük a zenélésre. Mindketten zongoráztak és énekeltek, s ha nem ismerték is az újabb komponistákat, annál otthonosabban mozogtak Händel, Bach, Haydn és Mozart muzsikájában.

A néni falpattant, és elém sietett, a lányok még befejezték az öltést, és csak azután adtak kezet. Ugyancsak elcsodálkoztam, mivel úgy fogadtak, mint valami díszvendéget, és mindjárt a szalonba vezettek. Berta néni hallani sem akart róla, hogy ne fogadjak el egy pohár bort meg egy kis süteményt. Aztán helyet foglalt velem szemben az egyik fejedelmi karosszékekben. A lányok odaát maradtak kézimunkájuk mellett.

Az egzaminálást, melytől jó anyám tegnap megkímélt, ezúttal csak félig-meddig sikerült megúsznom. De most sem arra ment ki a játék, hogy bizonyos hiányos tényismereteket fejtegetéseim révén tündöklő fényben tüntessék fel. Nénikém élénk érdeklődést tanúsított becsben álló prédikátorok személyisége iránt, így hát alaposan kifaggatott mindazon városi templomai és lelképásztorai felől, melyekben megfordultam. Miután némi jóakarattal leküzdöttünk néhány apró kínos kérdést, együtt panaszkodtunk egy híres egyházi személy tíz évvel korábban bekövetkezett elhalálása miatt, akit, mármint ha életben maradt volna, hallhattam volna prédikálni Stuttgartban.

Ezután szóba került az én sorsom is, élményeimről és kilátásaimról cseverésztünk, és mindketten úgy találtuk, hogy szerencsésnek mondhatom magam, és jó úton járok.

– Ki gondolta volna hat évvel ezelőtt! – vélekedett nénikém.

– Olyan siralmas lett volna akkoriban a helyzetem? – kérdeztem önkéntelenül.

– Hát azt éppen nem mondhatnám, de azért sok fejtörést okoztál a szüleidnek.

A legszívesebben hozzátettem volna, hogy magamnak is, de voltaképpen igaza volt a néninek, és nem akartam felszítani a régi vizályt.

– Hát igen – feleltem inkább, és komolyan bólintottam.

– Te aztán belekóstoltál mindenféle szakmába.

– Bizony ám, nénikém. És cseppet sem bántam meg. Abban sem akarok megragadni, amivel most foglalkozom.

– Ne mondd! Komolyan beszélsz? Amikor végre tiszteséges álláshoz jutottál? Majdnem kétszáz márka a havi jövedelmed; ez igazán kápráztató egy ilyen fiatalember számára.

– Ki tudja, meddig tart még.

– Hogy mondhatsz ilyet! Addig tart, ameddig kitartasz.

– Hát igen, majd meglátjuk. De most felmennék még Lydia nénihez is, utána meglátogatnám a bácsit az irodában. Hát akkor, viszontlátásra, Berta néni.

– Isten áldjon. Örülök, hogy láttalak. Aztán máskor is benézhetnél ám.

– Örömmel.

A lakószobában elbúcsúztam a lányoktól, a szobaajtóban pedig a nénitől. Felmentem a világos lépcsőn, és ha idáig az volt az érzésem, hogy ódon levegőt szívok, akkor

most úgy éreztem, hogy ennél ódonabbat már nem is szívhatnék.

Odafönt, két kis szobában lakott a nyolcvanéves nagynéni, aki a régi időkre jellemző kedves és gáláns modorral fogadott. Dédnagybácsik akvarellportréi, üveggyöngyből hímzett terítők, virágcsokrokkal és tájképekkel díszített erszények, ovális képkeretek vettek körül, és szantálfa meg finom parfüm illata terjengett.

Lydia néni egyszerű szabású, sötétlila ruhát viselt. Eltekintve attól, hogy rövidlátó volt, és kissé remegett a feje, ámulatra méltóan frissnek és fiatalosnak tűnt. Magával vont egy keskeny kanapéra, és nem az ősidőkről kezdett el mesélni, hanem életem és eszméim felől kérdezősködött, és figyelmesen, érdeklődve hallgatott. Bármennyire eljárt felette az idő, és bármennyire ódon illatok terjengtek és ódon hangulat uralkodott nála, hatvanéves koráig rendszeresen utazott, és a mai világról világos és nem is rossz szándékú elképzelése volt, melyet szeretett felfrissíteni és kiegészíteni, még ha képtelen volt is elfogadni ezt a világot. Finom, szeretetre méltó stílusban társalgott, és ha társasága akadt, szünet nélkül folyt a szó, ám valahogy mégis mindig érdekes és kellemes dolgokról beszélt.

Amikor eljöttem tőle, megcsókolt és megáldott, amit korábban soha nem tapasztaltam.

Matthäus bácsit az irodájában kerestem fel; újságokat és katalógusokat bújt. Nem nehezítette meg elhatározásomat, hogy le sem ülök nála, és mielőbb eljövök.

– Szóval megint hazakeveredtél – jegyezte meg.

– Igen, hazalátogattam. Régen jártam erre felé.

– Úgy hallottam, jól megy a sorod.

– Köszönöm, nem panaszkodhatom.

– Köszönj be a nénédhez is, rendben?

– Már voltam nála.

– Derék dolog. Hát akkor rendben is volnánk.

Ezzel újra elmerült az irományaiba, felém nyújtotta a kezét, s mivel hozzávetőlegesen eltalálta az irányt, gyorsan megragadtam, és elégedetten eltávoztam.

Ezzel letudtam a hivatalos látogatásokat, hazatértem hát ebédelni. Tiszteletemre borjúsült készült rizzsel. Étkezés után Fritz öcsém magával vitt a szobájába, ahol bekeretezett lepkegyűjteményem függött a falon. Nővérem is szívesen cseverészett volna velünk, bedugta fejét az ajtón, de Fritz határozottan leintette, mondván: – Titkos tárgyalást folytatunk.

Aztán fürkészve rám nézett, és miután kellőképp várakozó kifejezést olvasott le arcomról, ágya alól előhúzott egy dobozt, melynek tetejére lemezt és néhány jókora követ tett nehezékkül.

– Találd ki, mi van benne! – suttogta hamiskásan.

Felidéztem magamban egykori kedvteléseinket és vállalkozásainkat, és rávágtam:

– Gyík!

– Nem.

– Vízisikló?

– Nem talált.

– Hernyó?

– Nem, nem élőlény.

– Akkor miért őröd ennyire?

– Vannak veszélyesebb dolgok is a hernyónál.

– Veszélyes? Szóval... lőpor?

Fritz felelet helyett leemelte a doboz tetejét; különböző őrleményű lőport tartalmazó zacskók, faszén, tapló, gyújtózsínór, kéndarabkák, salétromos skatulyák és vasreszelék teljes arzenálja tárult elém.

– Mit szólsz hozzá?

Tisztában voltam azzal, hogy apám szemére egy pillanatra sem jönne álom, ha a tudomására jutna, hogy a gyerekszobában efféle tartalmú doboz rejlik. Fritz azon-

ban úgy ragyogott a gyönyör- és meglepetésszerzés okozta érzéstől, hogy óvatosan épp csak jeleztem fenntartásomat, és lelkes szavai hatására rögvest megnyugodtam. Morális értelemben ugyanis immár jómagam is vétkessé váltam, és úgy örültem a túzijátéknak, mint tanonc a fájrontnak.

– Benne vagy? – kérdezte Fritz.

– Mi az, hogy? Este elereszthetnénk néhányat a kertben.

– Az ám. A múltkor odakint a mezőn egy félfontnyi porral igazi bombatámadást rendeztem. Olyan dübörgés támadt, mintha földrengés lett volna. De kifogytam a pénzből, és bizony kellene még egy s más.

– Itt egy tallér.

– Ez már döfi! Ebből futja rakétákra meg óriásbékákra!

– Csak csínján, rendben?

Eszembe jutott az a szerencsétlenség, amelyet tizenégy évesen szenvedtem el robbantás közben, és hajszál híján elvesztettem a szemem világát meg az életemet.

Fritz erre megmutatta a tartalékait és a petárdákat, melyeket már elkezdett összeszerelni, beavatott néhány újabb kísérletbe, és felkeltette érdeklődésemet némely terv iránt, amit mindenképpen meg akart valósítani, egyelőre azonban titokban tartott. Ezzel el is telt az ebédszünnet, és vissza kellett mennie az üzletbe. Távozása után alighogy lefedtem és az ágya alatt biztonságba helyeztem a rejtélyes dobozt, betoppant Lotte, és elhívott apával sétálni.

– Hogy tetszik Fritz? – kérdezte apám. – Ugye, szépen felcseperedett?

– Ó, igen.

– És meg is komolyodott, nem gondolod? Lassan megszabadul a gyerekes szokásaitól. Hát igen, felnőnek a gyerekek.